

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.

7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

Valdoņi

386.

Augstāko Garu “Dzīvju Grāmatas” noslēpums ir ezotērisks. Īstajā Kosmogonijā, protams, nav Eņģeļu vai Erceņģeļu, kas kādreiz nebūtu bijuši cilvēki. To apliecina visi Austrumi – “Nav dieva vai dievu, kas reiz nebūtu bijuši cilvēki.” Ja esat lasījuši “Sl. Doktrīnu”, tad arī zināt, ka Lielie Gari, Austrumu dēvētie Gaismas Dēli jeb Saprāta Dēli, jeb Uguns Dēli, jeb Kumari utt., atbilst mūsu kristietības Erceņģeļiem. Šos eņģeļus, protams, nerotā spārni, ar kādiem tos apveltījuši dažu gaišreģu nepilnīgā redze vai poētiskā iztēle, vēloties izcelt Sūtņa simbolu. Simbols nav slikts, un, protams, no plecu centriem plūstošie stari var radīt it kā mirdzošu spārnu iespaidu. Bet ja mēs, zemes iemītnieki, varam smalkajos ķermeņos pārvietoties izplatījumā bez šādiem putnu atribūtiem, vai tad Augstākajiem Gariem tie būtu vajadzīgi? Tātad, atkal viena vilšanās: eņģeļiem nav spārnu! Bet stari, patiešām daiļāki par dzīvnieku pazīmēm!

Tātad Eņģeļa Sargātāji jeb Varenā Brālība, šie mūsu planētas balsti, ir bijuši augsti Gari citās Pasaulēs un Dievcilvēki uz mūsu Zemes. Piederdami pie augstākās evolūcijas, Viņi atnākuši uz mūsu Zemes, lai paātrinātu tās cilvēces evolūciju. Tieši Viņi, vārda pilnā nozīmē, ir mūsu planētas Balstītāji, Sargātāji un Atbrīvotāji.

387.

Nevienam, pat visvarenākajiem Gariem nav neierobežotu iespēju. Visi Viņi pakļauti kosmiskajiem likumiem un tie var likt lietā savas varenās zināšanas un spēku tikai tad, kad kosmiskie nosacījumi labvēlīgi. Katru brīnumu, kas darīts bez attaisnojoša iemesla, Arhāti ieskata par patvarību. Sacīts – “par Arhāts var krist, ļaunprātīgi izlietojot brīnumu”.

Kristus laikos apkārtējie apstākļi (tāpat kā tagad) ļoti reti atbilda brīnuma iespējām. Tāpēc arī Kristus ne vienmēr varēja dziedēt slimos. Matveja Eņģēlija 13-58. sacīts: “un viņa neticības dēļ nedarīja daudz brīnumu.” Tālab vēlamo saņem tas, kurš spēj to uztvert. Visā nepieciešama Kooperācija jeb sadarbība.

388.

Tāpēc cilvēce top tik bezspēcīga, jo viņa atšķēlas no Augstākās Gribas. Tāpēc Mēs ar tādu spēku apstiprinām fokusu, jo bez centra nevar pieņemt Augstākā Gribu. Tāpēc ar tādu spēku Mēs aicinām pie Hierarhijas. Patiesi, kā svētums jāglabā dārgumi, jo ar tiem Mēs veidojam darbu. Katra svētsargājama jaunrade ir ieguldījums evolūcijā. Padomāsim par dižās domas nozīmi, padomāsim par Taras uguņu vareno spēku, padomāsim par sirds atdevību, padomāsim, cik nesatricināmi tie, kas iet Valdoņa vārdā!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.

7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

389.

Tie, kas grib sekot vienīgi Kristum, lai Viņam arī seko. Bet lai viņiem ir skaidrs, kādam Kristum viņi grib sekot, evaņģēlija Kristum vai vēlāko klēriķu Kristum? Šajā apjēgšanā jau būs apziņas iekustinājums. Nevieni no Lielajiem Skolotājiem nekad nepazeminās nevienu senatnes vai vēlāko reliģiju Pamatlicēju, jo, patiesi, viens un tas pats Ego vairākkārt ir iemiesojies dažos no Viņiem.

Plaši darīt zināmu Lielo Skolotāju hierarhisko secību nekad nav bijis atļauts. Saprātīgs māceklis pilnīgi apzināsies, cik šādi pavēstījumi pirms noteikta laika var būt kaitīgi šaubu pilno un naidīgo rokās. Tikai iesācēji neizprot, ka katra neuzmanīga vārda galā var karāties daudzu cilvēku liktenis un dzīvība, uzdod jautājumus, uz kuriem senatnē atbildes tika dotas tikai pie augstākajiem iesvaidījumiem. No tā laika cilvēku apziņa maz izmainījies un daudzējādā ziņā kļuvusi pat rupjāka.

390.

Kristus Upuris, protams, nav nevienu glābis no tumšā spēka intrigām un tīkliem. Jo neviens nevar otru glābt. Bet Kristus Mācība vēl reizi atgādināja cilvēcei par draudošajām briesmām un rādīja ceļu uz garīgo atdzimšanu, tātad uz glābiņu. Bet tumšo ļaunprātības ne tik vien nozuda, bet pat pieauga pirms izšķirošās kaujas. Tāpēc tagad kā vēl nekad ir svarīga visu gaišo spēku apvienošanās, lai dotu tumsas karapulkiem atsitienu – niknumā un neprātā tie cenšas uzspriecināt pašu blīvi. Bet šāda apvienošanās, vairuma apziņas pašreizējā stāvoklī, prasa ļoti uzmanīgu pieeju, jo bieži tuvojoties nesaskaņas kļūst vēl asākas. Tā cilvēki bieži atkārtoti parunu – viens kara laukā nav karotājs, bet šīs parunas dziļā un skarbā jēga neskar viņu pārakmeņotās sirdis.

Ieteicu jums savā darbā uzsvērt, cik ļoti neizprasts un noklusēts ir Kristus Mācības ezotērisms, kas atrodams pat sagrozītajos Evaņģēlijos. Var sacīt, ka jaunā laikmeta pirmais stars uzmirzēs Kristus Mācības jaunā izpratnē. “Tā uzņems Kristus parādīšanos kā svētu zīmi, un lai cilvēki godina visas Augstā Ceļa zīmes.”

391.

Kristus Mācība ir Vispārības Labuma mācība, un šī principa neizpratējs un noliedzējs noliedz arī pašu Vēstnesi. Ar šādām apziņām labāk pārrunas nesākt.

392.

Patiesi, ievērojama ir Jēzus atbilde Solomajas jautājumam: “Kad nāks Tava valstība? Un Jēzus teica: “Kad divi būs viens un vīrietiskais būs sievietiskais un nebūs ne vīrietiskā, ne sievietiskā.” Arī Dzīves Mācība runā par to pašu – par Sākotņu līdzsvara nodibināšanas nepieciešamību, to līdztiesību un pareizu šo dalīto dvēseļu savienošanu cilvēces glābšanai un Gara Valstības nostiprināšanai. Patiesi, nevar iestāties Gara Valstība bez pareizas lielo Esības Pamatu izpratnes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.

7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

393.

Atceros savu sarunu ar kādu misionāri par Kristus Upuri, kura pie tam sita sev pie krūtīm un histēriski kļiedza, ka viņa zina, ka Kristus cietīs par viņu un tā pestījis viņu no mūžīgām mokām. Es viņai atbildēju: “Jūs maldāties, Kristus necieta par Jums jūsu dēļ.” Mēs, protams, vairs nesatikāmies, bet mēs tikām izsludināti par pagāniem, spiegiem un apveltīti citiem attiecīgiem tituliem.

Man šķiet nav nekā zaimojošāka kā iztēlot Visžēlsirdīgo Dievu -Tēvu par sava Viendzimušā un Vienbūtīgā Dēla upurētāju to cilvēku grēku dēļ, kurus pēc Sv. Rakstiem Viņš Pats radījis! Tas atgādina to Arkādijas Valdnieku, kurš upurēja savu dēlu, lai izbēgtu savu grēku sekām. Senatnes vēsture uzlikusi kauna zīmi šādai tēva jūtu kanibāliskai izpausmei. Vai gan iespējams, ka vēlākajos laikos šādu tēva mīlestības tipu varētu pacelt līdz Dievišķības statusam? Katrs patiesi mīlošs zemes tēvs vai māte ar prieku upurētu sevi dēla glābšanai. Vai Dievišķais Tēvs morāliski zemāks par Viņa radītiem cilvēkiem?

Labprātīgs upuris jeb upurēšanās balsta Pasauli. Upurēšanās Kausis mirdz Augstākajās Pasaulēs visās neizsakāmās līksmes ugunīs, un vienīgi mūsu plānā, pārbaudījumu un ciešanu plānā, šis kausis ir pilns rūgtuma un indes. Gars, kas atskārtis pašai izdzīvības prieku, ir augstākais Daiļums. Daiļums un Uzupurēšanās ir Esamības pamatā.

394.

Tā dogmatizējot Kristus sevišķās Dēla tiesības un Viņa Dievišķo dabu, baznīca nošķīra to uz visiem laikiem no cilvēces. Tā radās smagas parādības: Kristus izstumšana no cilvēces dzīves, Viņa dzīves Varoņdarba iznīcināšana un drausmā uzskata iedvesmošana, ka Kristus krusta nāve pestījusi cilvēci no “pirmdzimtā” un visiem citiem grēkiem. Tā – “kā ēna Viņš staigā pa pasauli, bet viņa miesu baznīca iekalusi svētbilžu ietvarā. Miesa jāatrod pasaulē un baznīcā iekaltais jāatbrīvo.”

395.

Bet tiem, kuri sevi dēvē par kristiešiem sevišķi spilgts piemērs ir pats Jēzus Kristus, bet tieši to viņi aizmirst. Kas gan cits kā baznīcas kalpi un rakstu mācītāji Kristu vajāja un sita krustā? Kas gan cits kā farizeji sacīja: “Viņš izdzen ļaunos garus ar nelabā palīdzību.”(Mat. 9.n.34.p.) Tāpat arī Lūk. Evang. 11.n.15.p.- Bet daži no viņiem sacīja: “Viņš izdzen ļaunos garus ar Belcebulu, ļauno garu valdnieku”. Bet citi viņu kārdinādami, prasīja no Viņa zīmi no debesīm. Bet Viņš, nopratis to domas, sacīja: “Ikviens valsts, kas savā iekšienē ir sašķelta, aiziet bojā, un sašķēlies nams grūst. Ja nu arī sātans ir sašķēlies sevī, kā tad viņa valsts pastāvēs?”

396.

Džini vēl ilgi cels svētnīcas un apveltīs cilvēkus jauniem Dieviem. Jēzus Kristus krustā sišana deva pasaulei jaunu Dievu, jaunu reliģiju.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.
7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

397.

Kalačakra mācība ir Varenā Atklāsme, ko Liesmas Valdoņi jeb Saprāta Dēli (kuru vidū bijuši un ir Šambalas Valdoņi) devuši cilvēcei tās apzinīgās evolūcijas ausmā, Zemes ceturtnā apļa trešajā rasē.